

Zlato jabolko

Sredi temnega gozda je bil skrit začaran vrt, ki je v njem rastle jablan z zlatimi jabolki. Jablan je čuval petglavi zmaj, vrt pa škratje. Blizu jablane so imeli svojo hišico s čudovitimi podzemskimi hodniki. Ti hodniki so imeli na obeh straneh police. Na policah so stale steklene škatlice. Na vsaki škatlici je bilo napisano ime pridnega človeka. In čim bolj je bil priden vse leto, več je bilo v škatlici zlatih jabolk. Kadar se je takemu človeku slabo godilo, so mu škrti prinesli ponoči na zglavje jabolko in takoj so ga minile skrbi. Modro je premislil vsako stvar in šele potem prijel za delo. S takim delom je imel srečo in godilo se mu je dobro.

Škrati so se noč in dan vozili v avtomobilih in zrakoplovih z debelimi knjigami in jabolki. Zapisovali so v knjige dobra dela in delili najpotrebnejšim ljudem jabolka.

Nekoč so razbojniki zajeli v megli avtomobil. »Glej jih, škrate!« je dejal poglavar. Moderni so ko mi ljudje! Kaj pa vozita?«

Škrat — šofer se je tako prestrašil, da ni mogel govoriti. Slišal je že marsikaj o razbojnikih, toda doslej še ni nobenega videl.

Škrat zapisnikar pa je mirno odgovoril: »Kaj voziva? Dobra dela!«

Razbojniki so se zakrohotali. Pa je dejal tisti, ki so mu rekli Skokec: »Dobrih del se ne vidi. Vidiijo se le naša razbojniška dela! Če zažgemo hišo, gori in pogori; če pretepemo človeka, obleži krvav; če ga ubijemo, se več ne premakne!«

Škrata — šoferja je obliil znoj in je molčal. Škrat — zapisnikar pa je rekel: »Zato pa tudi ne dobite zlatih jabolk za svoja dejanja.«

»Kaj: Kje pa vendar rastejo? Kakšno moč imajo?« je vprašal radovedni poglavar.

»Preveč hočeš vedeti hkrati,« je nadaljeval škrat — zapisnikar. »Zlata jablan raste v začaranem vrtu tisoč let od tukaj!«

»Ne razumem te,« je rekel poglavar.

»Ej, natančno ti ne morem povedati, ker ni ta vrt zaznamovan na nobenem zemljevidu.«

»A moč jabolk?« se je zanimal poglavar.

»Jabolka dajo modrost!« je pojasnil škrat — zapisnikar.

»To nam je ravno potrebno. Premalo smo še prebrisani!« Ogovoril je svoje tovariše v jeziku, ki ga škrtata nista razumela, četudi sta znala vse jezike sveta. Kako pa govorite?« se je vmešal v pogovor škrat — zapisnikar.

»V razbojniškem jeziku,« mu je odgovoril poglavar.

»A tako! Sem si mislil!« je menil škrat — zapisnikar.

»Kaj ti mar naš jezik in naši pogovori,« se je razjezil poglavar in nadaljeval pogovor s svojimi tovariši.

»No, ali lahko greva?« je vprašal škrat — zapisnikar, ki se je naveličal čakanja.

»Kaj se vendar ves čas vtikaš!« je zakričal poglavar. »Peljita nas raje v začarani vrt!« Razbojniki so privezali na avtomobil ogromno vrvo, in se prijel za njo. »Pojdimo!« je zapovedal poglavar.

Stroj v avtomobilu je zadrdral in razbojniki so se vlekli za avtomobilom.

»Ne vozi tako hitro!« je vpil poglavar. Toda škrat — šofer se ni zmenil zanj in je vozil z vso brzi-
no. Razbojniki so padali in na vsakih tisoč korakov je obležal eden.

»Tovariši, ostanite, kjer ste obležali,« je kričal poglavar, da bomo našli potem pot nazaj!«

Od sto razbojnikov so samo trije prišli v bližino začaranega vrta. Ko je zmaj zaduhal kri hudobnih ljudi, je jel rjoveti in bruhati ogenj. Razbojniki so v strahu izpustili vrv in se poskrili v grmovju.

Zdaniilo se je. Razbojniki so se posvetovali. »Neumno bi bilo iti po tovariše,« je menil poglavar. »Počakajmo noč in potem se bomo splazili drug za drugim čez visoko ograjo v vrt.«

»Dobro,« sta mu pritrdila tovariša in polegli so po travi.

Zmaj se je pomiril, toda škratje so bili zelo razburjeni.

Ko se je znočilo, so se priplazili razbojniki k plotu. Prvi je zlezal naglo čez ograjo in tekel naravnost proti jablani, ki se je svetila v temi. Toda zmaj je stegnil tace in ga ujel. Ker je bilo vse mirno, je splezal tudi drugi razbojnik čez ograjo. Pod jablano je zagledal prijatelja in mu hotel priskočiti na pomoč. Prestrašil se je pošasti in začel kričati. Poglavar je zlezal na ograjo. Videl je nesrečna tovariša. Pomislil je: »Sam jima ne morem pomagati. Neumno bi bilo, da se ujamem še jaz v past. Premisliti moram, kako bi rešil prijatelja.«

Zlezal je z zidu in se skrnil v grmovju. Komaj se je zdaniilo, je že počasi in varno stopal proti tovarišem, ki so obležali na poti. Spotoma je zasajal vejice v zemljo in si tako zaznamoval pot.

Čez tri tedne je prišel do zadnjega. »Kaj storiti?« jih je skrbelo. »Kako pomagati ujetnikoma, če je sploh še kaka rešitev mogoča!«

Pa se je domislil Skokec: »Ujemimo škrata, da nam svetuje.«

»Ta je modra!« je zadovoljno vzkliknil poglavar. Razbojniki so se razkropili po zasedah in prežali ravno tri tedne na škrate. Nazadnje so le ujeli enega.

»Če nam ne poveš, kaj je z našima tovarišema, te zakoljemo ko koboš!« se je zadržal nanj poglavar.

Škrat se je hudo prestrašil grožnje. Vedel je, da sicer ne more umreti, da bi mu pa nož vendar le vedno ostal v srcu. Delati bi ne mogel več in to bi bilo hujše od smrti. Zato je dejal: »Vaša tovariša sta v zmajevi službi. Eden mu mora snažiti zobe in mu prepevati, drugi pa ga češe in mu pripoveduje o razbojnikih.«

»To ni ravno tako hudo,« je menil poglavar. »Kako ju pa lahko rešimo?«

»Vi ju ne morete. Le najpridnejši otrok na svetu ju more rešiti,« je dejal škrat.

»Hvala!« so veselo vzkliknili razbojniki in izpustili škrate. Vprašati so pa pozabili, kje bi mogli dobiti takega otroka. Zato so se odpravili po svetu in ga začeli iskati.

Čez tri mesece so zvedeli zanj. Ponoči so pristavili lestev, odprli okno in Skokec je zlezal v sobo. Mesec je sijal in Skokec je zagledal takoj brezskrbno spečega otročka. Pograbil ga je in odnesel. Razbojniki niso imeli časa, da bi pospravili lestev. Poglavar je z otrokom zajahal urnega konjiča in zdirjal v temno noč. Razbojniki so se razkropili in posamez ubrali pot proti začaranemu vrtu.

Tri dni in tri noči je jahal poglavar. Konj se je potil in kopita so mu užigala iskre.

Otrok je jokal in klical mamico. Razbojnik ga je miril, kakor je znal. Ko ga je pa postavil na ograjo začaranega vrta, je otrok takoj pozabil na žalost. Zlate ptice so pele, zlate rože so se priklanjale v mehki jutrnji sapi. Zlate rože so ga tako premotile, da je pozabil, da mora odkleniti razbojnika. Začel se je igrati. Ko so ga uzrli škrtati, so ga odpekljali v hišico. To je bilo igračk! Avtomobili, vlaki, zrakoplovi, žoge, lutke — in vse iz zlata!

Poglavar je čakal tri dni in tri noči tovariša.

Jezen je postal in zažugal: »Vam bomo že pokazali, škrtaja zalega!« Zajahal je konja, ki se je medtem odpočil, in se odpravil proti domu. Nasproti so mu pritekli prestrašeni tovariši.

»Pomisli, vsi orožniki in stražniki so na nogah in nas iščejo zaradi take malenkosti kakor je ukradeni otrok! Poskriti se moramo,« mu je sporočil Skokec.

»Prav! Medtem bomo pa popravili puške, topove in sklicali vse razbojnikove sveta, da udarimo kakor vojska na začarani vrt,« je dejal ogorčeni poglavar.

Razbojniki so se pripravljali za napad, mati je tarnala. Ko je zvečer jokala pri prazni otrokovi posteljici, jo je nepričakovano prijel škrtat za roko rekoč: »Ne jokaj! Tvoj otroček je pri nas. Igra se in pozabil je nate!«

»Ne verjamem, da me je pozabil!« je rekla mati. »Poiskala ga bom...« In napotila se je po svetu, iskat otroka.

Po enem letu skrbne priprave, so se razbojniki odločili napasti čarobni vrt. Noč in dan so v bližini vrta kopali rove. Ko jih je pri delu zalotil škrtat, jih je vprašal: »Kaj kopljete?«

»Jarek,« so mu odvrnili.

»Čemu?« se je zanimal škrtat.

»Napeljali bomo morsko vodo in sezidali elektrarno,« mu je razložil Skokec.

»A topovi?« je s strahom vprašal škrtat.

»To so ostanki iz svetovne vojne. Za dimnike nam bodo!« je odgovoril Skokec.

Škrtat se je zadovoljil z odgovorom, četudi ni prav verjel razbojnikom, ki so se močno utrdili in čakali na primerno priliko, da bi naskočili začarani vrt.

Bila je tiha mesečna noč. Pred vrata začaranega vrta je dospela mati. Z zadnjimi močmi je zaklicala:

»Otroček moj, kje si!«

Otroček je zajokal. Pometel je zlate igračke proč in začel klicati: »Mamica! Mamica!«

Škrtatje so bili zbegani. »Kaj storiti?« so se spraševali. V naglici so sklicali zborovanje. Tedaj je začel zmaj tuliti in bruhati ogenj. V tem trenutku so zagrmeli topovi.

Nastala je zmešnjava.

Škrtatje so planili po zaklade. Mati je skočila po otroka in bežala z njim, kar je mogla.

Ko se je zdanilo, ni bilo več ne vrta, ne škrtatov, ne zmaja, ne zlate jablane. Pusto kamenje je ležalo med močvirji in strupene kače so se plazile tam in sikale, da se je slišalo več ur daleč...

Škrtati so se preselili neznano kam. Ljudje jih niso nikoli več videli.

Le otročku se je nekoč zazdelo, da je prišel ponoči k njemu škrtatec in ga pobožal. Zjutraj je našel poleg sebe zlato jabolko in igračke. Vesel jih je bil, ampak ne tako kakor mamice, ko ga je objela pod zlato jablano.